

מסורת הש"ס

(ב) לקחן מהו ביקן סט:
 פטע ל: מכירות נכ: מה
 (ג) לעיל ב: וידיע
 (ד) פסחים סט. ודרש ל:
 (ה) יומא מט: פסחים (ס):
 פטע ל: (ע) פסחים סט.
 ודרש ל: (א) לקחן סט:
 חולין ד: ביקן סט: כוסה
 כג: דמאי פ"ו מ"ד יומא
 נה: עירובין ל: מעילה כ:
 ונחמאסא דמאי פ"ח:
 (ז) דברסר סה: (ח) שמות
 יב: (ט) (י) (כ)
 (י) (לפטע ה"ג אמר רב
 יאודה אמר רב

מוסף רש"י

קולא הוא ואי לאו דפשיטא דלחין
בבירה לא אילי לקולא: אי נמי
פסילה. כשם שמחצילה הימנה
בלא חוקק לאיש אחד על אחד כי ימור
בינו לאיש אחד וטעמיה לאו משום
דלחין בבירה הוא: לאווי שפלא בפסח
פסילה. יאה הגט לשמה ושמומיים
היו שזין: פסו. יש בבירה או אין
בבירה: על מי שיעלה חסד. יאה
נמנה עליו ואי מקנה לו חסד בשעת
שחיטה: כיון שזכנם ראשון. לאחר
שחיטה ראשו ורובו: וזה בחלקו.
דלחין יש בבירה מדענת שחיטה
היה זה ראו לך וגשעט פסח: זה
עליו ומזכה את לחיו עמו לימנות
בחלקו ולקמיה מוקי לה שפיר: אחר
רבי יוחנן כדי לרזון במלוה. איבין
המנה את כולן עליו משעת שחיטה
וזה דקדמה על מי שיעלה ראשון
לנרציהו אחא כלומר נראה איה הוא
ראשון ולא הודיעם מה בלבו: שפיר.
משום הכי מזכה את לחיו עמו:
נמין. הרווא לימנות: ומושקין את
ידיהן. מי שחיה נמנה ורואה
לימשך ולהמנות על אחר מושך ידיו
הימנו: עד שישפט. אצל לאחר
שחיטה לא נמנין ולא נמשקין דמכיו
ואם ימנעו הדינים' אם בזה לאמנע
להמשך ממנו מהיות משום בחיות
של על ימעטו: פניא נמי הכי. דלא
נמכוין אלא לרזון ומייה בלויה
אמריהו: ובגנים שפסח. ולא קמי
ומאלא בנות וזכית בפסח ובגט לא
זכו: אלא אכיי קבעי מיניה.
אחמיהו מתמה אכיי צבר יהודה ורב
אשעיא קבעי מיניה לאווי שפלא
פסח מחילה דמלא ע' (זה) הממנה
בדעת אחרים קופשטי ע' (זה) לאווי
שאיננה דרעיו חולה בדעת עצמו
דילמא חולה בדעת עצמו לית לן
בבירה דמדלחמי ברישא גילה בדעתו
שהיה פוסק על שמי טעפיים וליכא
לנמיר הוצרך דמשיקולא דעמיה
להאי אכל וזה שפלא בחלצים גמר

צדעמיה מעיקרא לאו שפא:
 גייה ואן לו כלי לפריש מרומות
 לשפוט. וכוונת גיירי אמת השיב
 נפקת מקדושתה על ידיה והן
 התורמה ולא עמי הארץ שרובן מע
 אכל כוסם ששודין על הכל וי
 ודאי: שני גוים. מתוך מזה:

חשיב להו גזל דהוי ממון שאין לו
הופרש אינו דומה להו גזל שעדיין לו

כל הגט פרק שלישי גיטין

הכלל דאיש ונעל בחובים
 וזן מן האחרון. ללחומר
 זיך כולו אפי' ריח הגע
 התירה לכל אדם דהיה

[illegible]

מִצֵּין סְבוּתָיִם. קוֹדֶם
הַמַּעֲשִׂית לְהוֹאֵל זָרִיךְ
לְהוֹ אֶחָד אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
וְזָדוֹן עַל הַמַּעֲשִׂית וְעַל
כֵּן וְכוּן מִפְּרִישֵׁן חֲמוּמָה
וְקָם מִסֵּן כִּרְמֵל תְּלוֹשׁ
יִשְׂרָאֵל בְּנֻסֵּי

ומיחל מפרישין כלל דלא קפדי אלא
ובעים דהא עמי הארץ נמי לא נחשדו על הגזל ונת
נחתיב ליתן לכהן וללוי ועוד סומכין כותים אהא דדרי

כה.

פוס'לות. וא"ת שמואל ובני מערכה תלונתה דר"מ ורבנן בסוף האשה יצאה בן טי' כחמשה גגדול ור"מ גגדול אבל לרבנן ביאה אין חליה לא ויפסקו מזה חליה (שם דף קה); ואחאמתיסין דהחולות מן הקטן לחליה אפסוקא אמר (שמואל ז' דברי ז' מנאיר אבל כחמשים ואומרים אין חליה קטן כלום ואומר ר"י דהכא

פליגי בלשון המשנה דשמואל משמע
ליה הלשון חליטה פסולה ופוסלת
ואחריה מתניחין כ"ב מאיר וכל משום
ד"סל כ"ר"מ וזני מערבא תלמא
ולאו שפיר פסולה ואינה פוסלת
ואחריה כרנן: ור"א אשמעינן שדה
אשחמשהו דלחורבא. ואם תחמר לקולא
וממי שמעין ליה ולי דלין ברירה כפרק
בבבא דבכורות (דף טו:) גבי מעשר
בבבא דקאמר אפילו חלקו היורשין
בבבא תחשבה כנגד חשבה עברה כנגד
עברה אין אומרים וכו' ולאו המבייש
ו"י"ל דמ"מ לא שמעין קטן מינה
בדאמר הכס דאי אחמר בזה בזה
אקאמר רבי יוחנן דומיא דבבא
בבבא בבור ק"ך דאף בבור ק"ך:
אמרת בלשון ראשונה

מעיקרא שפיר. מימה דנדרים
משמע דלריי בלא אמנייהו דשה
לבים אבות לאו דלורייתא ולין ארין
גמין מתיי דקאמר ב' און בין המודר
(ומרס דף גו.) ואי אמתה שה לבית
אבות דלורייתא אנשרא קאי ומוסה
בדיו ואלה אמת אמר להון אבוהון
לאן לורן אבות וי"ל דקוגיא להכא
איירי אי אמתין של אבות אבות
דלורייתא: והדר מותבי י"ה תולא
ברעת אחיהם. על זו אינה מבינה
דשקיר מותבי למאי דפשטי ליה:
הלוקח יין מבין הכותבים.
נרייתא היל דנכשנה

דפ"ו דדמאי (מ"ד) לא תני אלא
 מילתא דר"מ לחודה ואס"י דר"מ גזר
 אלא יי"ן בפ"ק דחולין (דף ו.)
 ועתה נגזית קודם גזירה ורבי יוסי
 ורבי שמעון קרי"ג דדבידא להו
 במנחות בפסק ר' ישמעאל (דף סו.)
 דתמים גרי אריות הן דלמר מורמין
 משל כיוון כוכבים על של
 כוחם מ"מ עובדי שפורשים מע"י
 יומר משאל עובדי כוכבים ומחזיקין
 בתורים כעבד וגם אליהם אינם
 עובדים כמו שהיו עושים בנית
 דלשון להי כשגזרו על יי"ן של עובדי
 כוכבים לא גזרו על של כוחם
 ואס"פ שגזרו על מינם על יי"ם לא
 גזרו אי נמי הלא במטרה יי"ם:
עשרה מעשר ראשון ב' לא
 דוקא עשרה ומשעה

גדולה פשו לה מאה נבי חתיה
מתמעט משום תרומה גדולה כיון
הכרי: שכן צוין שאני עתיד
מה גדולה לא מפרשי דלף ע"ג
דף מה: אמר מהי כותלי עשוי
בצוריהם מחקר ויהי ה"מ
עשר ראשון מפרשין אבל למכור אין
עור אכ"ג דלחן חשושין על גזל לא
י על המעט ועוד דכל זמן שלא
בב"מ (דף מה:) ואכלת ולא מוכר:
ומחיל

עין משפט
גר מצוה

ח א מ"י פ"ג מהלכות
גירושין ה"א ב ד
ופ"י שם ה"א סמך עשין
נא ולאין קבנ טור ש"ע
אה"ע ס' קא ספק ג:
מ ב מ"י פ"א מהלכות
שטתה ויזיל ה"א כ:
ג ב מ"י פ"ג מהלכות
גירושין ה"א טושה
אה"ע ס' קלז ספי ד:
מ"ד ד מ"י פ"ג מהלכות
קרנן פסח ה"א יד:

לעזי רש"י

קלצוין, געלי בוד.

תוספות רי"ד

[illegible]